

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 433/2025-38

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného URBAN & PARTNERS s. r. o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Trnava v konaní sp. zn. 105T/50/2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 6. júna 2025 domáha vyslovenia porušenia základných práv na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 4 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 8 ods. 1, 4 a 5 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práv na osobnú slobodu podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 9 ods. 1 a 4 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach a prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v trestnom konaní.

II.

2. Sťažovateľovi bolo 1. júna 2023 vznesené obvinenie. V tento deň bol obmedzený na osobnej slobode a následne aj vzatý do väzby. Prokurátor podal 27. novembra 2023 proti sťažovateľovi a druhému páchatel'ovi obžalobu. Okresný súd po rozsiahlom dokazovaní, ktoré bolo vykonané na množstve termínov hlavného pojednávania (12. februára, 19. marca, 26. apríla, 24. mája, 2. a 18. júla, 23. augusta, 4. a 18. septembra, 5. 14. a 20. novembra, 16. decembra 2024 a 17. januára, 7. a 17. februára 2025), sťažovateľa rozsudkom z 11. apríla 2025 uznal vinným zo skutku, ktorý bol posúdený ako prečin neoprávneného používania platobného prostriedku, a z troch skutkov, ktoré boli posúdené ako zločin podvodu v spolupáchatel'stve, pričom týchto podvodov sa sťažovateľ mal dopustiť na chorej osobe vo vyššom veku a spôsobená škoda

mala presiahnuť 120 000 eur. Proti rozsudku okresného súdu sa sťažovateľ odvolal. Sťažovateľ počas konania na okresnom súde opakovane sťažnosťou podľa § 55 Trestného poriadku namietal prietahy v postupe okresného súdu.

3. Sťažovateľ počas konania viackrát neúspešne žiadal o prepustenie z väzby a rozhodnutia okresného a krajského súdu namietal ústavnými sťažnosťami. Jeho ústavnej sťažnosti proti rozhodnutiam súdov o jeho žiadosti o prepustenie z väzby, ktoré bolo skončené uznesením krajského súdu z 5. decembra 2024, nebolo vyhovené (II. ÚS 81/2025). Sťažovateľ o prepustenie z väzby znova požiadal 28. januára 2025. Okresný súd uznesením zo 17. februára 2025 jeho žiadosť zamietol, no toto uznesenie bolo zrušené uznesením krajského súdu z 11. marca 2025. Okresný súd druhým uznesením zo 17. marca 2025 žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu znova zamietol, no krajský súd uznesením z 15. apríla 2025 druhé uznesenie okresného súdu zrušil, väzbu sťažovateľa nahradil dohľadom, uložil mu povinnosti a obmedzenia a prepustil ho z väzby. Ústavná sťažnosť sťažovateľa proti týmto rozhodnutiam okresného a krajského súdu bola odmietnutá uznesením ústavného súdu z 23. júna 2025 (IV. ÚS 313/2025).

III.

4. Sťažovateľ namieta, že jeho trestné konanie nie je ani po viac ako dvoch rokoch od vznesenia obvinenia a po viac ako roku a pol od podania obžaloby právoplatne skončené, hoci bol 684 dní vo väzbe. Je toho názoru, že okresný súd nepostupuje prednostne, urýchlene a s osobitnou starostlivosťou. Zdôrazňuje, že počas trestného konania boli znížené trestné sadzby za trestné činy, pre ktoré mu bolo vznesené obvinenie. Sťažovateľ zastáva názor, že nedochádza k plynulému priebehu súdneho konania a nesúhlasí s dĺžkou väzby. Postup okresného súdu považuje za nesústreďený, neefektívny a neúčelný, keďže medzi hlavnými pojednávaniami boli časové odstupy zväčša jeden mesiac, čo považuje za neprijateľné. Rovnako namieta krátkosť pojednávaní, ktoré trvali väčšinou jednu až dve hodiny, čo považuje za nehospodárne.

IV.

5. V časti namietaného porušenia ústavných práv na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a prejednanie záležitosti v primeranej lehote je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená, a preto bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietnutá. Účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci (I. ÚS 145/03, I. ÚS 142/03, I. ÚS 19/00), no nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01, I. ÚS 66/02). S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa postup súdu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 63/00).

6. Okresný súd v konaní o proti sťažovateľovi podanej obžalobe za viacero trestných činov nebol nečinný. Obžaloba bola podaná v novembri 2023 a následne sa od februára 2024 v pravidelných intervaloch konalo takmer 20 termínov hlavného pojednávania, čo viedlo k tomu, že okresný súd ani nie po roku a pol o podanej obžalobe a ani nie po dvoch rokoch od vznesenia obvinenia rozhodol. Hoci postup okresného súdu mohol byť koncentrovanejší, keďže dokazovanie mohlo

prebehnúť na menšom množstve termínov hlavného pojednávania a s menšími odstupmi medzi jednotlivými termínmi, postup sa vyznačoval aktivitou a priebežnosťou tak, že konanie na okresnom súde netrvalo takú dobu, ktorá by bola v rozpore s ústavnými právami sťažovateľa, ktorých porušenie namieta. K tomu treba uviesť, že trestné konanie bolo vedené proti dvom obžalovaným a za viacero skutkov, čo si vyžiadalo rozsiahlejšie dokazovanie. Z hľadiska posúdenia prietahov v postupe okresného súdu nie je rozhodujúce, že sťažovateľ bol vo väzbe. Nielen preto, že celková dĺžka väzby nepresiahla dobu 36 mesiacov stanovenú v § 76 ods. 6 písm. b) Trestného poriadku, no predovšetkým z dôvodu, že sťažovateľ mohol počas celého obdobia trvania väzby žiadať o prepustenie na slobodu, pričom súdy sa pri rozhodovaní o týchto sťažnostiach museli vysporiadať s primeranosťou trvania väzby sťažovateľa.

7. V časti námietky porušenia ústavných práv sťažovateľa na osobnú slobodu je rozhodujúce to, že sťažovateľ počas celého konania na okresnom súde mohol žiadať o prepustenie z väzby, pričom úlohou súdov, ktoré rozhodovali o jeho žiadosti, bolo vysporiadať sa aj s otázkou neprimeraného trvania obmedzenia jeho osobnej slobody väzbou. Sťažovateľ túto možnosť opakovane využil a jeho žiadosťami o prepustenie z väzby sa zaoberali okresný a krajský súd. Ich právomoc vylučuje právomoc ústavného súdu rozhodnúť o porušení ústavných práv sťažovateľa na osobnú slobodu v dôsledku postupu okresného súdu v konaní o proti nemu podanej obžalobe. Preto v tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde nie je daná právomoc ústavného súdu na jej prerokovanie, čo zakladá dôvod na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde. To platí o to viac, že postupy a rozhodnutia okresného a krajského súdu o žiadostiach sťažovateľa o prepustenie z väzby boli predmetom neúspešných ústavných sťažností sťažovateľa (II. ÚS 81/2025 a IV. ÚS 313/2025).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. augusta 2025

Robert Šorl
predseda senátu